

залъ на Топлика:

—Е, мой братко, при такава голѣма сила и властъ се криешъ въ тази дупка. Ела у менъ да видишъ що се казва царство, що се казватъ палати!

Слѣдъ нѣколко врѣме тръгналъ Топликътъ да иде на гости у Сѣверняка.

Дѣто миналъ, нѣкакъвъ си благъ и топълъ дѣхъ топилъ снѣгове и ледове, а свѣтлитѣ слънчеви лъчи сгрѣвали вкоченѣлата отъ студъ земя. Изъ земята никнѣло зелена трѣвица. Първитѣ пролѣтни цвѣтенца цвѣтѣли и прѣскали приятенъ миризъ; гората се разлиствала. По полето се раздвижили и хора, и добитѣкъ, а изъ въздуха летѣли сладкопойни птичета. Всичко дишало животъ и радостъ!

Слѣдъ дълго пътуване стигналъ Топликътъ у Сѣверняка. Палатътъ и цѣлата покъщнина били направени отъ чистъ прозраченъ ледъ

—Ето, вижъ, на какво се казва сила и властъ! — казалъ Сѣвернякътъ на Топлика.

—Твоята сила и властъ бѣха до кога да дойда азъ. Отъ сега до утрѣ отъ твоитѣ палати нѣма даостане ни слѣда, ни поменъ-отговорилъ Топликътъ.

Духналъ топълъ, приятенъ вѣтрецъ, грѣйнало ясното и мило слънчице и палатитѣ на Сѣверняка изчезнали като лѣтни росни капки, при изгрѣвъ слънце.

Прѣвелъ: Любомиръ Бобевски.

